

Glasväggar, skrivbord och en oändlighet

Ännu en gång släppte jag taget om dig. Himlen öppnade sig och grät i ett helt liv. På kanten av ett skrivbord stod jag och såg ut över oändligheten. Någonstans halvägs in i den stod du. Vinkade till mig. Jag skrattade och vinkade tillbaka. Visste jag än inte vad som skulle komma. Vi halkar på blöta löv som täcker marken där stjärnorna föds. De speglar en verklighet som vi aldrig upplevt. Något vi aldrig kan tro på. Och när tårarna träffar glasväggar fastnar vi under ett träd. Andas jord som luktar blött. Som att sitta på en eldriven jordglob och tro att man någon gång kan komma därifrån. Men när månen faller lever vi. Vi hatar att vi inte kan andas annat än varandras utandningsluft. Och skratten fastnar i halsen, får aldrig en chans att möta regnet som omger oss. När jag sträcker mig så långt jag kan når jag hit. Hit men inte längre. Uppe bland molnen skyndar sig tiden. Här står den still som alltid. Och jag kan inte andas utan dig. Du är som ett helt liv. Du är som hela mitt liv. Det är vad du är. Hela atmosfären fylls av brännande blixtar så fort vi snuddar varandra eller sanningen. Ja den står där bakom oss som en skyddsängel utan vingar. Skrivbordet är rangligt och oändligheten så fruktansvärt stor. Jag håller andan. Snart rasar det. Allt. Jag håller andan och jag blundar och jag faller. Tårarna tar aldrig slut, jordgloben slutar aldrig snurra. Du är bredvid mig och en evighet bort. Allt rasar och jag har aldrig gjort något annat än att falla. Kommer aldrig att sluta. Glasväggar krossar drömmar som jag knappt vågat drömma om. Men du vet, vi kommer aldrig sluta falla.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Thisisnotashoe med Poeter.se id #31234 innehar upphovsrätten